

βγε! Κρήτ. "Οπ' σ' ἀφαλόκοβε! Σκῦρ. Ξέρω γώ; — Νὰ ξε-
ραθῇ ποῦ σ' ἀφαλόκοβε! Αἴγιν. "Οντα σὸ φαλόκοβα, δὲ σὲ
κεφαλόκοβα! (ἡ ἀγανακτοῦσα μήτηρ πρὸς τὸ τέκνον της)
Ἦπ. Δὲ σὲ κεφαλόκοβα πάρε σ' ἀφαλόκοβα! Πελοπν. (Λα-
κων.) Θαρεῖς πῶς τὸν ἀφαλόκοψε (ἐπὶ ἀνθρώπου ὅστις με-
ταχειρίζεται ἄλλον ὅπως θέλει) Σῦρ. : Γιατί πουλγουπαγαῖν'ς
κὶ ἄμᾱσι τοῦ θεῖᾱς σ' τοῦ σπῖτ', ἔδικει σ' ἀφαλουκόψαν;
(ἐκεῖ ἐγεννήθη;) Ἰμβρ. Συνών. ἀφαλοκοπῶ 1, κο-
ψαφαλιάζω. 2) Κόπτω τὸν ὀμφαλὸν καὶ γενικώτε-
ρον πλήττω, κτυπῶ περὶ τὸν ὀμφαλὸν Εὐβ. (Κουρ.) —
Λεξ. Δημητρ. : Κάτσε ἡσυχὴ νὰ μὴν σ' ἀφ-φαλ-λοκόψουν!
(ἀπειλὴ) Κουρ. Μετοχ. ἀφ-φαλοκομ-μένος = ἐκεῖνος ποῦ
εἶθε νὰ κοπῇ ὁ ὀμφαλὸς τοῦ Σύμ. 3) Προξενῶ πό-
νον εἰς τὴν κοιλίαν ἢ τὴν ὀσφύν ἀνθρώπου ἢ ζώου ἐξ
ὑπερβολικῆς φορτώσεως Λεξ. Πρω. Δημητρ. : Τὸν ἀφα-
λόκοψες τὸν ἀνθρώπο Λεξ. Πρω. Παραφορτώνεις τὸ μου-
λάρι καὶ θὰ τ' ἀφαλοκόψης Λεξ. Δημητρ. Ἀφαλοκόφτηκα
ἀπὸ τοῦ σήκωμα τοῦ σακκιοῦ αὐτόθι. Συνών. κόβω, κολο-
κόβω, κοψομεσιάζω. 4) Προκαλῶ διὰ λόγων ἢ ἐ-
νεργειῶν φόβον καὶ ἀνησυχίαν Λεξ. Δημητρ. : Τοῦ ἔδωκες
νὰ καταλάβῃ πῶς ξέρεις τοῖς ντροπῆς του καὶ τὸν ἀφαλόκο-
ψες. Βγῆκε λόγος πῶς θ' ἀπολυθοῦν οἱ μισοὶ ἐργάτες κὶ ἀ-
φαλοκόφτηκαν ὅλοι τους. Συνών. κόβω.

ἀφαλόκομμα τό, σύνηθ. ἀφαλόκομμα πολλαχ.
βορ. ιδιωμ. ἴφαλόκομμα Μύκ. ἴφ-φαλόκομ-μα Ρόδ.
ἴφ-φαλ-λόκομ-μαν Λύκ. (Λιβύσσ.)
Ἐκ τοῦ ρ. ἀφαλοκόβω.

1) Ἡ ἀποκοπὴ τοῦ ὀμφαλίου λώρου, ὀμφαλοτομία
σύνηθ. β) Συνεκδ. ἐκεῖνος τοῦ ὁποίου ἀπεκόπη ὁ ὀμ-
φάλιος λῶρος Ρόδ. : Φρ. Διασολόπιστον ἴφ-φαλόκομ-μα (ὑ-
βρις). Συνών. ἀφαλοκόπημα, ἀφαλοκοπιὰ 1, ἀφα-
λοκόψιμο. 2) Ἡ ἐκ προπτώσεως τοῦ ὀμφαλοῦ ἢ ἐξ
ὀμφαλοκήλης πάθησις Λεξ. Δημητρ. 3) Πόνος περὶ
τὴν κοιλίαν ἢ τὴν ὀσφύν ἐξ ἄρσεως ὑπερβολικοῦ βάρους
Λεξ. Δημητρ. Συνών. κολόκομμα.

ἀφαλοκομπόδεμα τό, ἀμάρτ. ἀφαλοκοδόδεμα Θήρ.
Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφαλός καὶ κομπόδεμα.

Τὸ δέσιμον τοῦ ὀμφαλοῦ μετὰ τὴν ἀποκοπὴν τοῦ ὀμ-
φαλίου λώρου. Συνών. ἀφαλόκομπος.

ἀφαλόκομπος ὁ, ἀμάρτ. ἀφαλόκοδος Θήρ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφαλός καὶ κόμπος.

Ἀφαλοκομπόδεμα, ὁ ἰδ.

ἀφαλοκόπημα τό, Πελοπν. (Ἀρκαδ.) ἀφαλουκό-
π'σμα Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφαλοκοπῶ.

Ἀφαλόκομμα 1, ὁ ἰδ.

ἀφαλοκοπιὰ ἡ, ἐνιαχ. ἀφαλουκοπιὰ Στερελλ.
(Αἰτωλ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφαλοκοπῶ.

1) Ἀφαλόκομμα 1, ὁ ἰδ. : Ἐτ'χα ἀπάν' τ'ν ἀφαλου-
κοπιὰ. 2) Μεταφ. περιποίησις, περιθάλψις : Οἱ γιρόντ'
θέλ'νι ἀφαλουκοπιές.

ἀφαλοκοπίκι τό, ἀμάρτ. ἀφ-φαλοκοπίκιν Σύμ.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφαλοκοπῶ.

Ἐξίς ἀποκτηθεῖσα τρόπον τινὰ κατὰ τὴν ἀποκοπὴν
τοῦ ὀμφαλίου λώρου, ιδιότης ἐκ γενετῆς : Φρ. Ἀφ-φαλο-
κοπίκι δού ναι-ν' νὰ ναι δέτοιος (ἀνέκαθεν εἶναι τέτοιος).

ἀφαλοκοπιούλλα ἡ, ἐνιαχ. ἀφαλουκοπιούλλα
Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἵποκορ. τοῦ οὐσ. ἀφαλοκοπιὰ διὰ τῆς καταλ. -ούλλα.
Κολακεία, θωπεία, περιποίησις : Ἡθίλις ἀφαλουκου-
πιούλλις, ἀλλὰ ἰγὼ δὲν μπουρῶ νὰ τ'ς κάμον.

ἀφαλοκόπος ὁ, Πελοπν. (Λακων.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀφάλι ἢ ἀφαλός καὶ τῆς παραγωγικῆς
καταλ. -κόπος.

Μαχαιρίδιον διὰ τοῦ ὁποίου κόπτουν τὸν ὀμφάλιον
λῶρον τοῦ βρέφους.

ἀφαλοκοπῶ Κρήτ. ἀφαλοκοπάω Πελοπν. (Δημη-
τσάν.) — Λεξ. Βλαστ. 392 ἀφαλοκοπάω Πελοπν. (Ἀρ-
καδ.) ἀφαλουκοπάω Στερελλ. (Αἰτωλ.)

Ἐξ ἀμαρτ. παλαιοῦ ὀμφαλοκοπῶ. Πβ. ἀρχ. ὀμ-
φαλοτομῶ.

1) Ἀποκόπτω τὸν ὀμφάλιον λῶρον τοῦ βρέφους
ἐνθ' ἄν. : Ἡ μαμμὴ ἀφαλουκόπ'σι τοῦ πιδι Αἰτωλ. || Φρ. Καὶ
ποῦ σ' ἀφαλοκόπαγε! (ἀρά, πβ. ἀφαλοκόβω 1) Δημη-
τσάν. || Ἄσμ.

Κὶ ἀπῆτις καὶ τὸ γέννησε κ' ἐφαλοκόπησέ δο,

εἰς τὴ δοδῆ τζη τό βαλε, πὰ νὰ τὸ καταλύση

Κρήτ. Συνών. ἀφαλοκόβω 1. 2) Μεταφ. περιθάλ-
πω, περιποιεῖμαι Στερελλ. (Αἰτωλ.) : Ἀφαλουκοπάω τοῦ
γέροντα. Ἀμα γιράσου κ' ἰγὼ θ' ἀφαλουκοπ'θῶ.

ἀφαλοκόψιμο τό, σύνηθ. ἀφαλουκόψ'μον πολλαχ.
βορ. ιδιωμ. ἴφαλοκόψιμον Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀφαλοκόβω.

Ἀφαλόκομμα 1, ὁ ἰδ.

ἀφαλοπάννι τό, ἐνιαχ. ἀφαλουπάνν' Λέσβ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφάλι ἢ ἀφαλός καὶ παννί.

Ἐπίδεσμος ἐπὶ τοῦ ὀμφαλοῦ τοῦ βρέφους μετὰ τὴν ἀ-
ποκοπὴν τοῦ ὀμφαλίου λώρου. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀφάλι 4.

ἀφαλόπονος ὁ, σύνηθ. ἀφαλόπουνος πολλαχ. βορ.
ιδιωμ. ἀφ-φαλόπονος Ρόδ.

Ἐκ τῶν οὐσ. ἀφάλι ἢ ἀφαλός καὶ πόνος.

Πόνος περὶ τὴν ὀμφαλικὴν χώραν ἐνθ' ἄν. : Τὸν ἐπασε
-τὸν βαστάει ἀφαλόπονος σύνηθ. || Ἄσμ.

Ἀφαλόπονος τὴ διάνει | καὶ ζουλίζω τη νὰ γιάνη

Κρήτ.

ἀφαλός ὁ, ὀφαλός Ἦπ. Θράκ. (Σαρεκκλ. Σηλυβρ.
Σιρέντζ. κ.ά.) Κρήτ. Πόντ. (Κοτύωρ.) — Λεξ. Βυζ. Περίδ.
ὀφαλος Κρήτ. ὀφ-φαλός Ἰκαρ. οὐφαλός Ἦπ. Θράκ.
(Ἀδριανούπ.) ἴφαλός Ἀμοργ. Μακεδ. (Βελβ.) ἀφαλός
κοιν. ἄφαλος Εὐβ. (Αἰδηψ.) Σέριφ. Σῦρ. ἀφ-φαλός Ἀ-
στυπ. Εὐβ. (Ὁξύλιθ.) Κάλυμν. Κῶς Μεγίστ. Χίος ἀφ-
φαλος Ρόδ. (Μεσαναγρ.) ἀφ-φαλὸ Καλαβρ. (Μπόβ.)
ἀφαλὸς Σκῦρ. ἀπάλὲ Τσακων. ἀρφαλός Κύπρ. ἀφα-
ουὸς Νάξ. (Φιλότ.) ἀφὸς Καππ. (Φάρας.) ἐφαλός Θράκ.
(Σκοπ.) ἰφαλός Πόντ. (Κερασ.) νοφαλός Καππ. (Σι-
νασσ.) νοφαλός Θεσσ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ.ά.) Μα-
κεδ. (Βλάστ. Βογατσ. Σιάτ.) ναφαλός Μακεδ. (Βλάστ.)
Καππ. (Σινασσ.) Πόντ. ἀναφαλός Θράκ. (Σουφλ.) νε-
φαλός Θράκ. (Σκοπ.) Καππ. (Ἀραβάν.) Πόντ. (Οἶν.) νέ-
φαλος Καππ. νιφαλός Θράκ. (Μάλγαρ.) Πόντ. (Νικόπ.)
ἀνεφαλός Θράκ. ἀνιφαλός Ἰμβρ.

Τὸ μεσν. οὐσ. ἀφαλός, ὁ ἐκ τοῦ ἀρχ. ὀμφαλός. Οἱ
τύποι νοφαλός, ναφαλός, νεφαλός ἐκ τῆς μετὰ τοῦ
ἄρθρ. τὸν συνεκφορᾶς, τὸν ὀφαλὸν-τὸ νοφαλὸν κτλ.
ὡς καὶ αὐλὴ-ναυλὴ, αὐλὸς-ναυλός, οὐρὰ-νουρά,
ὤμος-νῶμος κτλ. Ἰδ. ΓΧατζιδ. ΜΝΕ 2, 411 κέξ.

1) Ἡ κατὰ τὸ μέσον τῆς γαστρὸς κοιλότης, ὁ ὀμφα-
λός τοῦ σώματος ἀνθρώπων καὶ ζώων κοιν. καὶ Καλα-

